או דילמא נוגעת היתה ולא סתרה אמר רבא *לפום חורפא שבשתא נהי נמי דסתרה כמה תסתור תסתור שבעה דיה כבועלה תסתור יום אחד °ואחר תטהר אמר רחמנא *אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת בינידם ולימעמיך זב *גופיה היכי סתר °לטהרתו אמר רחמנא שלא תהא טומאה מפסקת בינידן אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן הכא נמי שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן: ואין חייבין עליהן על ביאת מקדש וכו׳: רב פפא איקלע לתואך אמר אי איכא צורבא מרבנן הכא איזיל אקבל אפיה אמרה ליה ההיא סבתא איכא הכא צורבא מרבנן ורב שמואל שמיה ותני מתניתא יהא רעוא דתהוי כוותיה אמר מדקמברכי לי בגויה ש״מ ירא שמים הוא אזל לגביה רמא ליה תורא רמא ליה מתני׳ אהדדי תנן אין חייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהן את התרומה מפני שטומאתה ספק אלמא מספיקא לא שרפינן תרומה ורמינהי **על ששה ספקות שורפין את התרומה על ספק בגדי עם הארץ אמר רב פפא יהא רעוא דלתאכיל האי תורא לשלמא הכא במאי עסקינן בכותי חבר כותי חבר בועל נדה משוית ליה שבקיה ואתא לקמיה דרב שימי בר אשי אמר ליה מאי טעמא לא משנית ליה בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר ואזלו בגדי חבר ונגעו בתרומה דאי משום טומאת עם הארץ הא טביל ליה ואי משום בועל נדה ספק בעל בקרוב ספק לא בעל בקרוב ואם תמצי לומר בעל בקרוב ספק השלימתו ירוק ספק לא השלימתו והוי ספק ספיקא ׳ואספק ספיקא לא שרפינן תרומה ותיפוק ליה משום בגדי עם הארץ *דאמר מר ׳בגדי עם הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בכותי ערום: **מתני׳** בנות צדוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית רבי יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן: **גמ׳** איבעיא להו סתמא מאי ת״ש בנות צדוקין בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות הא סתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית הא סתמא ככותיות *אלא מהא ליכא למשמע מיניה ת״ש דתנן ר׳ יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן מכלל דת״ק סבר סתמא ככותיות ש״מ תנו רבנן *מעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן מתיראות מן הפרושים ומראות דם לחכמים אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל והן מראות דם לחכמים חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא

רגל

או משום נגעת. ונגע לא סותר: דיה כבועלה. זב המונה ולאה קרי אינו סותר אלא יום אחד [וע״ש פ״א מ״ב]: תסתור יום אחד. אם כן לא הוו לנופין ורחמנא אמר ואחר תטהר אחר אחר לכולן כלומר זמן אחד לכולן שיהו לנופין טהרתן: לטהרתו אמר רחמנא. שבעת ימים לטהרתו משמע טהרה אחת שלא תהא הפסקה ביניהם והיכי סתר קרי יום א׳ ולא הוו לנופין: אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן. שאם רואה זוב סותר את כל מה שמנה אבל קרי לא הוה הפסקה: לתואך. מקום: רמא ליה תורא. רב שמואל שמט שור לכבוד רב פפא: על ספק בגדי עם הארץ. כלומר על בגדי עם הארץ אם נגעו בה נשרפת משום שמא טמא היה והאי כותי נמי תיפוק ליה אם נגע משכבו בתרומה דתהא נשרפת משום דעם הארץ הוא והוה ליה בגדי עם הארץ: שבקיה. רב פפא לאושפיזיה משום דכספיה ואזל לגבי רב שימי: מאי טעמא לא תשני ליה. מתני׳ דתנן אין שורפין על מתותו של כותי את התרומה בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר דהיינו במשכבו ונגע ההוא מדרס בתרומה: לא בעל בקרוב. כבר עברו ימי טומאתו וסלקא ליה טבילה: משום בגדי עם הארץ מדרס לפרושים. כלומר כשם שמדרס מטמא אדם ובגדים כך בגדי עם הארץ מדרס לפרושים: סתמא מאי. לתנא קמא דאמר נהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי אלו כותיות פרשו ללכת בדרכי ישראלית הרי אלו כישראלית סתמא מאי: עד שיפרשו. אבל סתמא כישראלית מכלל דלת״ק סתמא כותיות: והוריקו פניו. מרה לו שנטמאו בגדיו וקדם כהן גדול אצל אשתו של צדוקי לשואלה אם השלימה לדם ירוק או לא: בקיאין אנו בהן. אני מכיר בנשי צדוקים שכן היה להן: ותיפוק ליה. דאפילו עם הארץ ישראל דאינו בועל נדה קי״ל* ליטרא דע״ה מטמאה כל זמן שהיא לחה:

רגל

הבינו וכולהו אמוראי סברי פרק יוצא דופן (לקמן דף מב.) דרואה היא וסותרת אף לר״ש ול״ש לרבנן והא דקאמר רבא לקמן (דף לז.) ולאחר תסתור שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם אביי אומר שלא תהא זיבה מפסקת ביניהם משום אין להוכיח דרבא לא מזר בו דהתם איירי בטומאת לידה שטמאה ז׳ ועושה משכב ומושב כמו נדה ולכך קאמר שלא תהא מפסקת אבל קרי דלא סותר אלא יום א׳ לא מפסיק:

לטהרתו אמר רחמנא׳ ורבא סבר דלא משמע מלטהרתו שלא תהא טומאה מפסקת:

ורמינהו על ו׳ ספקות שורפין את התרומה׳ משום דכותי דמתני׳ ע״ה הוא קפריך מדמספקי׳ ליה בבועל נדה והא קתני דעל ספק בגדי עם הארץ שורפין *אבל פשיטא דאיכא ספקי טובא שאין שורפין עליהם את התרומה *כגון טומטום בלובנו באודם וכיוצא בו ובמסקנא דאמר ספק בועל ברחוק ספק בועל בקרוב ואפילו בועל בקרוב שמא לא השלימתו לדם ירוק לא היה צריך לעשות ספק ספיקא כדפירשנו או שמא נראה להחמיר בזה כמו בספק בגדי ע״ה לכך עשה ביה ספק ספיקא ומכאן קשה על מה שפירש״י בפ״ק דשבת (דף טו:) על הך (*ברייתא) דעל ו׳ ספקות כו׳ על ספק מי רגלי אדם שכנגד מי רגלי בהמה ופירש דהשתא יש להסתפק שמא של בהמה הן ואפילו של אדם הן שמא של חבר הן והכא משמע דעל ספק ספיקא אין שורפין ומיהו אין להשוות גזירת חכמים דפעמים נראה להם להחמיר אפילו בספק ספיקא ור״ת פי׳ התם דכיון דהם כנגד מי רגלי בהמה ודאי דעובד כוכבים הם דישראל היה נפנה לגדרין כדאמר *בהניזקין (דף סד) וקשה דאפילו ודאי הם דישראל שורפין משום דשמא דע״ה הן כדשרפינן על ספק הרוקין הנמצאים בהדיא (*ברייתא) ועוד דלטומאה דעובד כוכבים לא שרפינן תרומה כדאמר לקמן (דף לד.) עבוה רבנן היכרא דלא לישרוף עליה תרומה וקדשים ונראה לפרש דלהכי נקט כנגד מי רגלי בהמה דאז ניכר שאינה של בהמה שאינן דומין לאותן שכנגדן וליכא אלא ספיקא אחת אבל אם היה להסתפק בשל בהמה לא הוי שרפי דהוי ליה ספק ספיקא:

שדרס על בגדי חבר׳ והם נגעו בתרומה והא דלא אוקי כגון שנגע הכותי בתרומה משום דמתניתין לא איירי בהכי:

בכותי ערום׳ והא דלא אוקי כגון שדרס ברגלו יחף משום דאי היה לבוש בגדים שישבה עליהן אשתו נדה אע״ג דטבל האי אב הטומאה כדאמר בת״כ והנושא את המדרס הרי הוא מטמא שנים ופוסל אחד לכך מוקי בערום דכשפירש מן המדרס לא היה אלא ראשון כדאמרינן בת״כ *ואינו מטמא כלי והוה מצי למימר כשהטביל גם הבגדים או שלבש בגדי חבר:

בועל נדה משוית ליה והאיהו סבר שהוא חבר למילי דעלמא וכזאת סבר לעשות כמוב וכן אביי דסמוך: **ותיפוק** ליה משום ליטרא דע״ה דוקא לענין ליטרא עשאוהו כזב שאפשר ליזהר ויכולין לעמוד בה אבל תומרא יתירא כגון משכב ומושב והיסט לא עשאוהו כזב דבשילהי הניזקין (גיטין סא:) פריך וליחוש שמא תסיטם אשתו נדה אבל להיסט דנפשיה לא איכפת לן ובשמעתין נמי מוכח דאין לו טומאת מדרס דאי לאו אית ליה לעיל דפריך על ו׳ ספיקות כו׳ למאי דחשיב סתי כע״ה הוה ליה לאקשויי מתני׳ גופה דאמאי קתני מטמא משכב התחתון כעליון הא תחתון של ע״ה הוי כתחתון של זב אלא ודאי אין לו טומאת מדרס והא דמשני בכותי שטבל ועלה ודרס ט׳ דאי משום טומאת ע״ה הא טביל ליה היינו משום דאי

לא

נר מצוה

[illegible]

עיין מהרש״א

[illegible]

[צ״ל מפני]

[עירובין ג. ב״מ עה: ב״ב קנח:]

[לקמן לו: סה: ע״ש סב:]

[שם]

[שבת יג:]

[חגיגה כ.]

חגיגה יח: (וש״נ)

[illegible]

[תוספתא פ״ה ה״ט]

◆

מוסף רש״י

נוגעת היתה ולא סתרה. שאם נגעה בשום טומאה אינה סותרת, דהא וספרה לה כתיב ואיכא (לקמן מב.).

על ספק בגדי עם הארץ. על ספיקו של בגדי הארץ, דכולהו מספקא לן שמא ישבה עליהם אשתו נדה (שבת טו:).

בגדי עם הארץ מדרס. אב הטומאה לטמא אדם וכלים, כמדרס הזב שמטמא אדם וכלים, דכתיב (ויקרא טו) ואיש אשר יגע במשכבו יכבס בגדיו (חגיגה יח:).

לפרושין. לאוכלי חולין בטהרה (שם).

אלא מהא ליכא למשמע מיניה. דודאי מתמיהין נקט כולה דוקא, אלא חדא מינייהו דוקא, או רישא או סיפא ותנא אידך אטו הכיא ולא ידעינן הי מינייהו דוקא דנגמר מיניה (שבת קכג.).

◆

גליון הש״ס

תוס׳ ד״ה ולפיכך וכו׳ כגון טומטום בלובנו עיין לעיל כח ע״ב:

עיין רש״ל

[עיין לעיל קדוש ר״ס שורש]

◆

תוספי הרא״ש

[illegible]

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones

Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com